

1

Přítomnost bezdomovce v malém městě rozčeřila hladinu tamního poklidného života. Tulákovovi hrozilo nejenom prozrazení jeho úkrytu, ale i zatčení. Otec Josef měl tuláka v rukou, ale přesto ho neudal a nechal ho odejít. Bylo to správné rozhodnutí?

1. Bezdomovec se klidně vzdaluje od kostela a otec Josef je očividně vyveden z klidu. Až dosud byl jeho chováním rozčilen, nyní se vše změnilo. Co je to za člověka? Ano, je to zloděj, který se povzbuzuje alkoholem. Ale zároveň je to podivně zbožný muž! Ne, neměl jsem ho nechat odejít! Bůh mi ho poslal do cesty, abych mu pomohl. Musím jet za ním.

1

2. Bezdomovec se při kvilení pneumatik dal na útěk. „Vratte se, to jsem já, farář!” volal na něho kněz, dokud se tulák nevrátil. Když se jejich pohledy setkávají, navrhuje mu kněz laskavým hlasem: „Zvu tě k sobě na faru, budeš u mě bydlet a budeš mi pomáhat.” – Překvapený muž odpovídá až po další výzvě: „Bůh je dobrý a vy jste také dobrý. Teď už nebudu muset krást.”

2

3. Veronika dobíhá Marka při cestě do školy. Hned mu sděluje: „Mám pro tebe vynikající zprávu.” – „Nebudeme psát písečku z dějáku?” hádá Marek. – „V tom ti nepomůžu, ale ty to stejně umíš.” – „Vůbec jsem se nemohl včera učit.” – „Já taky ne. Pořád jsem myslela na tebe, jak tě Pavel odstrčil. A rozhodla jsem se, že už mám jenom tebe. Pavel mě nezajímá.”

3

4

4. Poprvé jsou takhle spolu sami, ale je to divné rande. Veronika je šťastná a stačí jí dívat se na „svého kluka”. Marek je ponoren do sebe a ujistuje se: Boj o Veroniku jsem vyhrál. Kdesi v koutku duše se však ozve: Pomohl sis pomluvou. Výčitku zahání: Pavel také nebyl vždycky čestný. Je to vyrovnané: jedna ku jedné, ale na skóre vítězím já.

5

5. Vztah Veroniky a Marka nezůstal utajen, a tak jim třída připravila přivítání: svatební slavobránu. Marek se bránil pod vztyčené paže vstoupit, ale Veronika ho chytila za ruku a vtáhla dovnitř. Smích a provolávání slávy doprovázejí výkřiky: „Vítejte, novomanželé!” – „Těšíme se na svatební koláče!” – „Věrní, sobě věrní,” zpívá Michal z Prodané nevěsty.

6

6. Markovi se to všechno přestává líbit. Legrace při vstupu do třídy byla pro něho utrpením. Teď by se chtěl s kluky bavit o fotbale, ale zase tu sedí ona. Copak bude pořád u mne? Mám ji poslat pryč? Ne, řeknu to jinak. „Přečtu si dějepis, nebo dostanu pětku,” naříká. – „No, a co? Jsou důležitější věci,” odpovídá Veronika a ptá se: „Kam spolu odpoledne půjdeme?”

7

8. Ze školy jdou Veronika s Markem spolu. Ale jak? Ona se usmívá a je šťastná. Zato Marek se v této roli necítí dobře. Když pak zahlédne na schodech kamarády, zrychlí a jde o krůček před ní. „No, a co?” odpovídá na Standův a Michalův smích. „Neboj,” uklidňuje zaraženého Jirku. Přitom si dává předsevzetí, že zítra půjde ze školy s kamarády.

8

7. Při četbě zadání písečky polévá Marek horko – vždyť neví odpověď ani na jednu otázku. Kdybych se na to aspoň podíval před hodinou! Ale copak jsem mohl? Co vlastně po mně Veronika chce? Copak jsem její manžel? Mám, co jsem chtěl. Ale proč mě to nebaví? Proč chci raději jedničku z písečky? Proč nechci mamince lhát a vymýšlet důvody, abych mohl jít na rande?